

Червената Брадвичка

(хорър-пародия)

Имало едно време едно малко момиченце. Колко малко ли? Ами достатъчно голямо било, за да трябвало да мете, мие, да бърше прах, да копа градината и да полива, да носи вода и дърва, да рине на прасето и да го храни... Изобщо да върши още много подобни дейности, характерни за селския бит. Но не достатъчно голямо за да му позволят да ходи вечер на герана с момите.

Веднъж малкото момиченце подреждало бараката, където баща му си държал инструментите. Тогава погледът му се спрял на новата брадвичка, купена наскоро. Лъскавото острие, красиво оформената дръжка впечатлили момиченцето. То взело брадвичката в ръка и тя му паснала, сякаш била правена за него.

Тогава момиченцето излязло на двора, отишло при птиците и започнало: кокошчици, патенца, пиленца, пуйчета... С едни замах хвърчали птичи глави и се сипели фонтани от кръв. Само големият пуяк я позатруднил, защото като настръхнел ставал голям почти колкото нея, а и налитал да кълве. Но момиченцето го издебнало и в миг пуешката глава се търкулнала в калта. А брадвичката от лъскава станала изцяло червена. Както впрочем и дрехите, ръцете и лицето на момиченцето.

Тогава се чул силен смях. Оказало се, че бай Димо е увиснал на оградата и наблюдавал от доста време борбата на момиченцето с птиците. Той я нарекъл Червената Брадвичка и дълго и грубо ѝ се подигравал.

В този момент от къщата се показал бащата. Той чул, че вън има някаква гюрултия, но се надявал, че нещата сами ще се успокоят и нехаел. Най-накрая разбрал, чувайки гласа на бай Димо, че работата комай е по-сериозна и се наканил да види, какво толкова става.

Като видял погрома в птичето стопанство, бащата пощурял и пребил жестоко Червената Брадвичка, както традицията повелявала да се прави с лошите деца.

Така де, откъдето и да го погледнем, трудно можем да обявим птичата хекатомба за добро дело. Затова бащата побързал да се прояви като отговорен

родител по единствения известен нему начин.

Вечерта, също според традицията бащата се напил безпаметно в местната кръчма и някак си успял да се довлече обратно до къщата. Тогава обаче решил, че точно сега е моментът да храни прасето, стигнал до кочината и заспал до нея.

Червената Брадвичка, която не спяла и чула прибирането му излязла, намерила го и решила да се поупражнява с брадвичката върху врата му. Тогава Червената Брадвичка научила, че човешки врат се сече много по-трудно от птичи.

Накрая, най-сетне удовлетворена от резултата, Червената Брадвичка се измъкнала през портичката и притичвайки под сенките на дърветата в и без това тъмната, безлунна нощ, стигнала до кръчмата. Там тя се притаила в храстите под големия бряст от другата страна на мегдана и наблюдавала как един по един пиянките се измъкват от кръчмата и с несигурна походка се отправят към домовете си.

В един момент излязъл и бай Димо. Червената Брадвичка го изчакала да се отдалечи и го последвала, докато той не излязъл на един страничен път край селото, откъдето се прибирал за по-напряко, вместо да обикаля из цялото село, което било разположено според релефа на околността.

Там момиченцето застигнало бай Димо и забило брадвичката си в ахилесовото му сухожилие. С рев бай Димо се сринал на земята. За по-сигурно тя срязала и сухожилието на другия му крак, след което го заобиколила и забила острието във врата му. Естествено, с един удар не могла да постигне резултата, който постигнала с много удари с баща си. Но въпреки че естетическият резултат не ѝ се понравил, крайният бил един и същ и момиченцето предпочело да остави нещата така, вместо да бъде изненадана от друг случаен минувач. А и се чувствала изморена от интензивното боравене с брадвичката.

След това Червената Брадвичка се прибрала в къщи, наспала се и като добро дете станала в ранни зори с изгрева на слънцето.

Тогава обаче и минала мисълта, че майка ѝ, която както и друг път била правила и се била запиляла нанякъде с някакъв другоселец, може да реши да се върне и да моли баща ѝ отново да си я прибере (след като си изяде боя). В такъв случай ако майката се върнела, едва ли щяла да остане доволна от вида,

в който Червената Брадвичка била оставила баща си. Особено при положение, че иска да го кръпка за нещо.

Освен това сигурно скоро някой щял да намери бай Димо и хората да започнат да задават неудобни въпроси. А като намерят и баща ѝ, въпросите щели да станат още по-неудобни.

За да се избави от всички тези неудобства, момиченцето взело една кошничка, сложило в нея една от закланите вчера кокошчици, взело бъклицата с ракия на баща си, отвързало Шаро и тръгнало към къщата на баба си, която живеела усамотено в къща на полянка сред горичката.

Разбира се момиченцето не пропуснало да затыкне брадвичката си в коланчето на сукманчето.

По пътя Червената Брадвичка спирала, пийвала от бъкличката и пак продължавала. По време на поредната глътка Шаро, който в момента се прозявал ѝ заприличал на Кумчо Вълчо и зъбите му ѝ се видели огромни!

– К'во ми са съ'иш бе, дзвер? – изломотило момиченцето, замахнало с брадвичката и отсякло опашката на Шаро.

Шаро изквичал от болка и със скок се скрил в гората, оставяйки кървава следа след себе си, а Червената Брадвичка продължила да се кандилка към къщата на баба си.

Бабата плевяла градината, чула шум, вдигнала глава и видяла Червената Брадвичка да залита през портичката.

– На к'во си са напраила, мари! – писнала бабата. – Същия боклук кат' баща си!

– Ма кой ща земи, ма, кат' от ся са наливаш кат' смок? – продължила да реди бабата.

– Бааооо, що тий толкоз голяма устата, та зяеш като... – изфъфлила Червената Брадвичка, но не могла да довърши, понеже залитнала и повърнала в кладенеца наред двора.

– К'во напрай, ма! – извисила глас бабата. – Ся от де ша пийми вода?

Тя хванала момиченцето за врата и започнала да го налага по задника. Налагала го, докато ръката я заболяла.

Само да уточним, че здрава селска тетка, за да я заболи ръката трябва бая труд да положи.

След като приключила с педагогиката, бабата замъкнала Червената Бравичка в стаята и я метнала на миндера, където малката на момента заспала.

След това бабата погледнала какво има в кошничката, взела кокошчицата, оскубала я и я сготвила. На вечеря я изяла, като допила и ракийката от бъкличката. След като я пресушила си допила от своята собствена билкова ракия, с която бабата била прочута в околността.

Бабата била известна лечителка, която правела тинктури от билки и ракия, чиито най-големи достойнства било свойството, че освен като илачи можело да се употребяват и като... Ами така, както стандартно си се употребява ракията.

След обилната гощавка, бабата се плюснала на леглото и захъркала.

След полунощ, по-скоро по Първи, а може да е било и по Втори петли, Червената Бравичка се събудила със страшно главоболие. Частите на тялото, където бабата я била наложила също я наболявали.

Червената Бравичка станала, видяла баба си и се развъртяла с бравичката.

Тогава тя научила, че врат трудно се сече, ако е поставен на мека повърхност. И че не е добра идея, да се започва от към меката страна.

Докато работела с бравичката, Червената Бравичка чувствала още някакъв силен дискомфорт, освен главоболието. Постепенно осъзнала, че това е силна жажда. Тогава тя грабнала първото шише, което видяла и го надигнала. Отпила няколко стабилни глътки, преди да осъзнае, че това е билковата ракия на бабата, а не вода.

Момиченцето хвърлило шишето и се завтекло към кладенеца на двора. Нещеш ли, спънало се в камъче на калдаръма, ударило си главичката и припаднало.

В този момент в двора влизал Шаро, който след като изплакал мъката си на горските създания, решил да дойде да се оплаче и на бабата, с която се знаели много добре.

Шаро видял падналото момиченце, навел се да го лизне по вратлето, но челюстите му някак сами се заключили около него и го прекършили.

Омаян от изпаренията на билковата ракия, Шаро заспал до трупа на Червената Бравичка.

На сутринта покрай къщата на бабата минал Ловецът. Той видял Червената Брадвичка с окървавен врат, а в същия момент Шаро се надигнал до нея, а муцуната му била в кръв.

“Бясно куче!” – Помислил си Ловецът, вдигнал пушката, запънал и двете петлета и гръмнал Шаро с едната цев.

Калпазанин бил този ловец. Ходел със заредена пушка, както и в този случай бил приготвил бренеке, в случай че срещне глиган.

Запъвал и двете петлета, както в този случай и забравял, че е стрелял само с едната цев.

Така преди време гръмнал задника на кмета със сачми за пѣдпѣдѣци. Тогава другите ловци много му се карали, но той не си взел поука.

По-късно кметът умрял, уж от корем, но злите езици говорели, че всъщност било от инфекцията от не добре почистените рани от сачмите на Ловеца.

Ловецът с насочена пушка влязъл в къщата, за да види какво става с бабата. Като видял картинката, която го очаквала вътре, извикал:

– Бах ти мазалото, брат!

Понеже му прималяло от гледката, хванал пушката за цевта, за да я използва като бастун и излязъл, за да повърне навън, на чист въздух.

За зла участ, ударил по-силно приклада в калдаръма, докато се подпирал на пушката, тя гръмнала и му отнесла темето, тъй като се бил попривел над нея.

След няколко дни, хора от съседните села дошли при бабата за илачи и открили три скелета.

Горските вранки и гарванчета, лисички, мишчици, плъхчета, мравчици и други животинки се били погрижили за труповете.

Най-далеч от къщата лежал най-малкият скелет, а до него още един - кучешки.

Между двата в прахта се търкаляла една, вече станала напълно черна брадвичка.

Надраскано през май 2018-а година от Неандерталеца Джо
под [CC-BY](#) лиценз